

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
V kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-138-07

Druk nr 2061
Warszawa, 22 sierpnia 2007 r.

Pan
Ludwik Dorn
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o zmianie ustawy o nadzorze nad
rynkem finansowym oraz niektórych
innych ustaw.**

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Finansów.

(-) Jarosław Kaczyński

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych ustaw¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. Nr 157, poz. 1119 oraz z 2007 r. Nr 42, poz. 272 i Nr 49, poz. 328) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Art. 5. 1. W skład Komisji wchodzi Przewodniczący, trzech Zastępców Przewodniczącego i czterech członków.

2. Członkami Komisji są:

- 1) Prezes Narodowego Banku Polskiego albo wyznaczony przez niego Wiceprezes Narodowego Banku Polskiego;
- 2) minister właściwy do spraw instytucji finansowych albo jego przedstawiciel;
- 3) minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego albo jego przedstawiciel;
- 4) przedstawiciel Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.”;

2) art. 9 otrzymuje brzmienie:

„Art. 9. 1. Zastępców Przewodniczącego powołuje i odwołuje Prezes Rady Ministrów:

- 1) jednego – na wniosek Przewodniczącego Komisji;

2) jednego – na wniosek ministra właściwego do spraw instytucji finansowych po zasięgnięciu opinii Przewodniczącego Komisji;

3) jednego – na wniosek Prezesa Narodowego Banku Polskiego po zasięgnięciu opinii Przewodniczącego Komisji.

2. Zastępcą Przewodniczącego może być osoba, która spełnia wymogi określone w art. 7 ust. 1.”;

3) w art. 17 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Przewodniczący Komisji, w wykonaniu porozumienia, o którym mowa w art. 131 ust. 8 ustawy – Prawo bankowe, może przekazywać Komitetowi Stabilności Finansowej informacje uzyskane przez Komisję, w tym także informacje chronione na podstawie odrębnych ustaw.”;

4) w art. 33 pkt 10 otrzymuje brzmienie:

„10) użyte w art. 4 w ust. 1 w pkt 8 w lit. b i w pkt 15 w lit. b, w art. 4a, w art. 6a w ust. 1 w pkt 1 w lit. k i w ust. 3, w art. 6c w ust. 1 w pkt 1 i 2 oraz w ust. 2-6, w art. 6d w ust. 1, w ust. 4 we wprowadzeniu do wyliczenia i w pkt 2, w art. 9f, w art. 14 w ust. 1, w art. 17 w ust. 3, w art. 19, w art. 22 w ust. 3, w art. 22a w ust. 2, w art. 22b w ust. 1-5, w art. 22c w ust. 2, w art. 25 w ust. 1, 2, 4 i 6-9, w art. 26a w ust. 1 i 4-6, w art. 28 w ust. 1, w art. 30 w ust. 1a i w ust. 4, w art. 30a, w art. 31 w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia, w ust. 2 w pkt 3 i w ust. 4, w art. 32 w ust. 5, w art. 33 w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia i w ust. 2, w art. 34 w ust. 1 i 2, w art. 35, w art. 36 w ust. 1, w art. 37, w art. 39 w ust. 1, w art. 40 w ust. 1, 4 i 8, w art. 40a w ust. 2, w art. 42 w ust. 1, w art. 44 we wprowa-

dzeniu do wyliczenia, w art. 48c w ust. 1, 3 i 4, w art. 48d w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia i w ust. 2, w art. 48e-48g, w art. 48h w ust. 1 w pkt 6, w ust. 2, 2a i 3-5, w art. 48l, w art. 48ł, w art. 53 w ust. 4, w art. 71 w ust. 3-6 i 8, w art. 79b w ust. 1, w art. 92b w ust. 3, w art. 110 w pkt 3, w art. 111a w ust. 4, w art. 122 w ust. 3, w art. 124 w ust. 1 i 2, w art. 124a, w art. 124c w ust. 2, w art. 127 w ust. 2 w pkt 2 w lit. d oraz w pkt 3 w lit. f, w ust. 3 w pkt 2 we wprowadzeniu do wyliczenia i w pkt 2 w lit. a, b i d, w pkt 3 i 4 oraz w ust. 4-7, w art. 128 w ust. 1 w pkt 2 i w ust. 3-10, w art. 128a-128c, w art. 128d w ust. 1-4 oraz w ust. 6-10, w art. 129 w ust. 3, w art. 131 w ust. 1-3, w art. 132, w art. 133 w ust. 2 w pkt 6, w art. 134 w ust. 2, w art. 135 w ust. 1 i 3, w art. 136 w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia, w art. 137 we wprowadzeniu do wyliczenia, w art. 138 w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia oraz w ust. 2-5, w ust. 6 w pkt 4 i w ust. 6a-6d, w art. 138a w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia oraz w pkt 2 i w ust. 2, w art. 139 w ust. 1 w pkt 1 i 3, w art. 140, w art. 140a w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia i w ust. 2, w art. 140b i 140c, w art. 141 w ust. 1 i 4, w art. 141a w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia oraz w ust. 2-5, w art. 141b, w art. 141c w ust. 2 i 3, w art. 141d w ust. 2, w art. 141e, w art. 141f w ust. 3 i 4, w ust. 6 w pkt 2 i 5 oraz w ust. 10 i 11, w art. 141g w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia oraz w ust. 2 i 5, w art. 141h w ust. 1 i 3 we wprowadzeniu do wyliczenia, w art. 141i w ust. 1 i 4, w art. 141j, w art. 141k w ust. 3 i 4, w art. 141l, w art. 142 w ust. 1-3, w art. 143 w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia i w ust. 2, w art. 144 w ust. 1 i w ust. 7-10, w art. 145 w ust. 1, 2a i 5, w art. 146 w ust. 3, w art. 147 w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia

i w ust. 2, w art. 148 w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia i w ust. 3, w art. 153 w ust. 1, w art. 154 w pkt 2 i 3, w art. 155 w ust. 2, w art. 156a, w art. 157, w art. 157a-157d, w art. 158 w ust. 1, 3 i 5 i w art. 171 w ust. 6 i 7 w różnych przypadkach wyrazy „Komisja Nadzoru Bankowego” zastępuje się użytymi w odpowiednim przypadku wyrazami „Komisja Nadzoru Finansowego”.”;

5) art. 66 otrzymuje brzmienie:

„Art. 66. Z dniem 31 grudnia 2012 r.:

- 1) znosi się Komisję Nadzoru Bankowego;
- 2) likwiduje się Generalny Inspektorat Nadzoru Bankowego.”;

6) w art. 67 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Od dnia 1 stycznia 2013 r. Komisja Nadzoru Finansowego wykonuje zadania należące dotychczas do Komisji Nadzoru Bankowego.”;

7) art. 69 otrzymuje brzmienie:

„Art. 69. Postępowania wszczęte i niezakończone do dnia 31 grudnia 2012 r. przed Komisją Nadzoru Bankowego, od dnia 1 stycznia 2013 r. toczą się przed Komisją Nadzoru Finansowego.”;

8) w art. 72 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Prezes Rady Ministrów, w drodze umowy z Prezesem Narodowego Banku Polskiego, ustali przeznaczenie po dniu 31 grudnia 2012 r. majątku służącego do wykonywania zadań przez Generalny Inspektorat Nadzoru Bankowego i Komisję Nadzoru Bankowego.”;

- 9) w art. 74 ust. 4 otrzymuje brzmienie:
- „4. Z dniem 1 stycznia 2013 r. pracownicy Generalnego Inspektoratu Nadzoru Bankowego stają się z mocy prawa pracownikami Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego.”;
- 10) w art. 75 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Stosunek pracy pracowników, o których mowa w art. 74 ust. 4, wygasa z dniem 30 czerwca 2013 r., jeżeli nie otrzymają w terminie do dnia 31 marca 2013 r. propozycji nowych warunków pracy i płacy lub jeżeli odmówią ich przyjęcia.”;
- 11) w art. 76 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Pracownicy Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego, o których mowa w art. 74 ust. 4, są obowiązani dostosować się do wymagań określonych w art. 15 do dnia 31 lipca 2013 r.”;
- 12) w art. 77:
- a) uchyla się ust. 1 i 2,
- b) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:
- „3. W okresie od dnia wejścia w życie ustawy do dnia 31 grudnia 2012 r. w posiedzeniach Komisji Nadzoru Bankowego uczestniczy z głosem doradczym przedstawiciel Związku Banków Polskich w sprawach dotyczących regulacji nadzoru bankowego.
4. W okresie od dnia wejścia w życie ustawy do dnia 31 grudnia 2012 r. przedstawiciel Związku Banków Polskich może także uczestniczyć w posiedzeniach Komisji w sprawach określania zasad działania banków zapewniających bezpieczeństwo środków pieniężnych zgromadzonych przez klientów w bankach.”;

13) art. 78 otrzymuje brzmienie:

„Art. 78. W okresie od dnia wejścia w życie ustawy do dnia 31 grudnia 2012 r. Komisja Nadzoru Finansowego i Komisja Nadzoru Bankowego przekazują sobie informacje w zakresie niezbędnym dla sprawowania nadzoru nad poszczególnymi sektorami rynku finansowego, w tym nadzoru uzupełniającego w rozumieniu ustawy z dnia 15 kwietnia 2005 r. o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego, a także dla współpracy z zagranicznymi organami nadzoru.”;

14) w art. 81:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Przepisy art. 1, art. 2, art. 3 ust. 1 oraz art. 4 i 5 w odniesieniu do nadzoru bankowego stosuje się od dnia 1 stycznia 2013 r.”,

b) uchyla się ust. 2;

15) w art. 82 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) art. 25 pkt 1 lit. c i pkt 3 lit. a, art. 27-30, art. 33 pkt 1 i 5-10, art. 34, art. 35 pkt 1, 2 i 4-7, art. 41 pkt 1, art. 42, art. 47, art. 49, art. 50 pkt 2 i art. 51, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2013 r.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 13 października 1994 r. o biegłych rewidentach i ich samorządzie (Dz. U. z 2001 r. Nr 31, poz. 359, z późn. zm.²⁾) w art. 20 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) ustanawianie norm wykonywania zawodu biegłego rewidenta, po zasięgnięciu opinii ministra właściwego do spraw finansów pu-

blicznych, Komisji Nadzoru Finansowego i Komisji Nadzoru Bankowego,”.

Art. 3. W ustawie z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym (Dz. U. z 2007 r. Nr 70, poz. 474) w art. 38 ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Uzyskiwane informacje dotyczące podmiotów objętych systemem gwarantowania Fundusz może wykorzystywać tylko w celu realizacji zadań określonych w niniejszej ustawie oraz w ramach wykonywania porozumienia, o którym mowa w art. 131 ust. 8 ustawy – Prawo bankowe.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 105 w ust. 1 w pkt 2:

a) lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) Komisji Nadzoru Bankowego w zakresie nadzoru sprawowanego na podstawie niniejszej ustawy i ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim, inspektorów nadzoru bankowego w zakresie, o którym mowa w art. 139 ust. 1 pkt 2, oraz osób upoważnionych uchwałą Komisji Nadzoru Bankowego w zakresie określonym w tym upoważnieniu,”

b) lit. q otrzymuje brzmienie:

„q) właściwej władzy nadzorczej, z którą Komisja Nadzoru Finansowego zawarła porozumienie, o którym mowa w art. 131 ust. 2 lub w art. 141f ust. 3, w związku z wykonywaniem przez tę władzę nadzoru skonsolidowanego,”

c) po lit. r dodaje się lit. s w brzmieniu:

„s) Komisji Nadzoru Finansowego w zakresie nadzoru sprawowanego na podstawie ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. Nr 157 poz. 1119 oraz z 2007 r. Nr 42, poz. 272, Nr 49, poz. 328 i Nr ... , poz. ...).”;

2) w art. 131:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Działalność banków, oddziałów i przedstawicielstw banków zagranicznych, oddziałów i przedstawicielstw instytucji kredytowych podlega nadzorowi bankowemu sprawowanemu przez Komisję Nadzoru Bankowego w zakresie i na zasadach określonych w niniejszej ustawie i w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim.”,

b) dodaje się ust. 8-11 w brzmieniu:

„8. Narodowy Bank Polski tworzy, w drodze porozumienia zawartego z Komisją Nadzoru Bankowego, Komisją Nadzoru Finansowego, Bankowym Funduszem Gwarancyjnym i ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych, Komitet Stabilności Finansowej, w celu zapewnienia wymiany informacji, w tym także informacji ustawowo chronionych, oraz koordynacji współpracy pomiędzy stronami porozumienia w realizacji ich celów i zadań ustawowych.

9. W skład Komitetu Stabilności Finansowej wchodzi:

- 1) minister właściwy do spraw instytucji finansowych albo wyznaczony przez niego sekretarz lub podsekretarz stanu w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw instytucji finansowych,
- 2) Prezes Narodowego Banku Polskiego albo wyznaczony przez niego Wiceprezes Narodowego Banku Polskiego,

- 3) Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego,
 - 4) Generalny Inspektor Nadzoru Bankowego,
 - 5) Prezes Zarządu Bankowego Funduszu Gwarancyjnego,
 - 6) przedstawiciel Prezesa Narodowego Banku Polskiego,
 - 7) przedstawiciel Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.
10. Porozumienie, o którym mowa w ust. 8, określa w szczególności:
- 1) tryb działania, w tym podejmowania ustaleń przez Komitet Stabilności Finansowej, z uwzględnieniem celów i zadań ustawowych stron porozumienia, realizowanych na rzecz wspierania stabilności finansowej,
 - 2) sposób obsługi posiedzeń Komitetu Stabilności Finansowej przez strony porozumienia,
 - 3) sposób i tryb zmiany porozumienia,
 - 4) warunki i tryb podawania do wiadomości publicznej informacji o treści porozumienia oraz działalności Komitetu Stabilności Finansowej.
11. Do treści porozumienia oraz działalności Komitetu Stabilności Finansowej nie stosuje się przepisów o dostępie do informacji publicznej.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2005 r. Nr 1, poz. 2, z późn. zm.⁴⁾) w art. 23:

- 1) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Dane indywidualne, o których mowa w ust. 2, 2a i 3, mogą być wykorzystywane wyłącznie do sporządzania zestawień statystycznych, opracowań, ocen i bilansów oraz międzynarodowej pozycji inwestycyjnej i, z zastrzeżeniem ust. 6-8, nie mogą być udostępniane osobom trzecim.”;

2) dodaje się ust. 8 i 9 w brzmieniu:

„8. Dane indywidualne, o których mowa w ust. 3, mogą być udostępniane Komitetowi Stabilności Finansowej w wykonaniu porozumienia, o którym mowa w art. 131 ust. 8 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe.

9. Przepis ust. 8 stosuje się odpowiednio do danych zawierających informacje objęte ochroną na podstawie odrębnych ustaw, w tym informacji objętych tajemnicą bankową.”.

Art. 6. W ustawie z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym (Dz. U. Nr 50, poz. 580, z późn. zm.⁵⁾) w art. 6 w ust. 1 po pkt 7b dodaje się pkt 7c w brzmieniu:

„7c) Przewodniczącemu Komisji Nadzoru Bankowego lub upoważnionemu przez niego przedstawicielowi, w związku z wykonywaniem czynności w ramach nadzoru sprawowanego przez Komisję Nadzoru Bankowego,”.

Art. 7. W ustawie z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł oraz o przeciwdziałaniu finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1505, z późn. zm.⁶⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 21 w ust. 3:

a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) Komisja Nadzoru Finansowego w stosunku do zakładów ubezpieczeń i głównych oddziałów zagranicznych zakładów ubezpieczeń oraz w stosunku do firm inwestycyjnych i banków powierniczych w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi oraz podmiotów, o których mowa w art. 71 ust. 1 ustawy o obrocie

instrumentami finansowymi, zagranicznych osób prawnych prowadzących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność maklerską w zakresie obrotu towarami giełdowymi, towarowych domów maklerskich w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych, jak również w stosunku do funduszy inwestycyjnych, towarzystw funduszy inwestycyjnych i Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych S.A.;”;

b) po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) Komisja Nadzoru Bankowego w stosunku do banków, oddziałów banków zagranicznych oraz oddziałów instytucji kredytowych;”;

2) w art. 33 w ust. 2:

a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego lub osób przez niego upoważnionych – wyłącznie w sprawach związanych z wykonywaniem nadzoru nad działalnością ubezpieczeniową oraz w stosunku do firm inwestycyjnych i banków powierniczych w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi oraz podmiotów, o których mowa w art. 71 ust. 1 tej ustawy, zagranicznych osób prawnych prowadzących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalność maklerską w zakresie obrotu towarami giełdowymi, towarowych domów maklerskich w rozumieniu ustawy z dnia 26 października 2000 r. o giełdach towarowych oraz w stosunku do funduszy inwestycyjnych, towarzystw funduszy inwestycyjnych i Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych S.A.;”;

b) po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) Przewodniczącego Komisji Nadzoru Bankowego lub osób przez niego upoważnionych – wyłącznie w sprawach związanych z wykonywaniem nadzoru bankowego;”.

Art. 8. W ustawie z dnia 6 lipca 2001 r. o gromadzeniu, przetwarzaniu i przekazywaniu informacji kryminalnych oraz o Krajowym Systemie Informatycznym (Dz. U. z 2006 r. Nr 216, poz. 1585 i Nr 220, poz. 1600 oraz z 2007 r. Nr 120, poz. 818) w art. 20 w ust. 1 po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu:

„6a) Komisja Nadzoru Bankowego;”.

Art. 9. W ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o indywidualnych kontach emerytalnych (Dz. U. Nr 116, poz. 1205, z 2005 r. Nr 183, poz. 1538 oraz z 2006 r. Nr 157, poz. 1119) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 pkt 16 otrzymuje brzmienie:

„16) organ nadzoru – Komisję Nadzoru Finansowego w odniesieniu do funduszy inwestycyjnych lub podmiotów prowadzących działalność maklerską i do zakładów ubezpieczeń oraz Komisję Nadzoru Bankowego w odniesieniu do banków;”;

2) art. 16 otrzymuje brzmienie:

„Art. 16. Nadzór nad prowadzeniem IKE przez instytucje finansowe sprawują określone w przepisach właściwych dla tych instytucji organy nadzoru.”;

3) w art. 17 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytucje finansowe są obowiązane do przekazywania półrocznych i rocznych informacji o prowadzonych IKE właściwym organom nadzoru, w terminie do końca lipca za ostatnie półrocze i do końca stycznia za rok poprzedni.”.

Art. 10. W ustawie z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546, z późn. zm.⁷⁾) tytuł działu X otrzymuje brzmienie:

„Obowiązki informacyjne funduszy inwestycyjnych i nadzór Komisji Nadzoru Finansowego”.

Art. 11. W ustawie z dnia 15 kwietnia 2005 r. o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. Nr 83, poz. 719 oraz z 2006 r. Nr 157, poz. 1119) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Ustawa określa także zasady współpracy w zakresie sprawowania nadzoru uzupełniającego krajowych organów nadzoru z zagranicznymi organami nadzoru.”;

2) w art. 3:

a) pkt 17 otrzymuje brzmienie:

„17) krajowe organy nadzoru – Komisję Nadzoru Bankowego i Komisję Nadzoru Finansowego;”;

b) w pkt 21 lit. a otrzymuje brzmienie:

„a) krajowe organy nadzoru lub zagraniczne organy nadzoru, sprawujące nadzór skonsolidowany lub dodatkowy nad podmiotami wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego, w rozumieniu regulacji sektorowych;”;

3) w art. 4 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W innych przypadkach niż określone w ust. 5 podmiotem wiodącym jest podmiot regulowany wchodzący w skład konglomeratu finansowego, wskazany przez koordynatora w drodze decyzji, po zasięgnięciu opinii krajowych organów nadzoru.”;

4) w art. 8 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku gdy właściwym w zakresie sprawowania nadzoru uzupełniającego jest koordynator zagraniczny, podmioty regulowane, które uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności wydane przez krajowe organy nadzoru, podlegają nadzorowi uzupełniającemu od dnia poinformowania o spełnieniu przez grupę warunków uznania za konglomerat finansowy, o których mowa w art. 4 ust. 1.”;

5) w art. 11 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Krajowy organ nadzoru sprawujący nadzór nad podmiotem regulowanym o największej sumie bilansowej w najistotniejszym sektorze finansowym może nakazać, w drodze decyzji skierowanej do tego podmiotu regulowanego, wydanej po zasięgnięciu opinii zainteresowanych organów i koordynatora, utworzenie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez podmiot wiodący lub inny podmiot wchodzący w skład tego konglomeratu finansowego dominującego podmiotu nieregulowanego, pod rygorem zastosowania środków określonych w regulacjach sektorowych w stosunku do podmiotu regulowanego.”;

6) art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Art. 14. Krajowy organ nadzoru dokonuje nie rzadziej niż raz w roku kalendarzowym przeglądu sektora finansowego, w zakresie swojej właściwości, w celu identyfikowania grup spełniających kryteria, o których mowa w art. 4 ust. 1, oraz sporządza informację z tych przeglądów dla krajowych organów nadzoru.”;

7) dodaje się art. 15-18 w brzmieniu:

„Art. 15. 1. Krajowe organy nadzoru odbywają wspólne posiedzenia w celu omówienia spraw z zakresu nadzoru uzupełniającego, w tym informacji, o których mowa w art. 14.

2. Wspólne posiedzenia krajowych organów nadzoru, zwane dalej "Komitetem Koordynacyjnym do spraw Konglomeratów Finansowych", odbywają się nie rzadziej niż raz w roku kalendarzowym.

Art. 16. 1. Każdy z przewodniczących krajowych organów nadzoru oraz minister właściwy do spraw instytucji finansowych może wystąpić do przewodniczącego Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych o zwołanie posiedzenia Komitetu. Przewodniczący Komitetu może także zwołać nadzwyczajne posiedzenie Komitetu z własnej inicjatywy.

2. Przewodniczący Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych zwołuje posiedzenie w terminie 14 dni od dnia wystąpienia o zwołanie posiedzenia.

3. Przewodniczący Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych może w przypadkach szczególnie uzasadnionych zwołać posiedzenie w krótszym terminie.

4. W celu zasięgnięcia opinii pozostałych krajowych organów nadzoru posiedzenie Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych zwoływane jest w każdym przypadku, gdy krajowy organ nadzoru zidentyfikuje nową grupę spełniającą kryteria, o których mowa w art. 4 ust. 1, przed przekazaniem informacji, o której mowa w art. 4 ust. 2.

Art. 17. Z posiedzenia Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych sporządza się sprawozdanie zawierające w szczególności informację o:

- 1) działających na krajowym rynku finansowym konglomeratach finansowych;
- 2) koordynatorach właściwych do sprawowania nadzoru uzupełniającego nad konglomeratami finansowymi;
- 3) stabilności systemu finansowego wynikającej z przeglądu informacji, o których mowa w art. 14;
- 4) grupach, o których mowa w art.9, niepodlegających nadzorowi uzupełniającemu.

Art. 18. 1. Posiedzenia Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych odbywają się w sposób określony w regulaminie prac Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych.

2. Regulamin, o którym mowa w ust.1, określa w szczególności:

- 1) tryb działania, w tym podejmowania rozstrzygnięć przez Komitet Koordynacyjny do spraw Konglomeratów Finansowych z uwzględnieniem uprawnień poszczególnych członków krajowych organów nadzoru, wynikających z regulacji sektorowych;
- 2) sposób obsługi posiedzeń Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych przez krajowe organy nadzoru;
- 3) sposób i tryb wyboru przewodniczącego Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów

Finansowych spośród członków krajowych organów nadzoru;

- 4) sposób i tryb zmiany regulaminu prac Komitetu Koordynacyjnego do spraw Konglomeratów Finansowych.”;

- 8) w art. 19 zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„Nadzór uzupełniający jest realizowany poprzez podmioty regulowane, które uzyskały, wydane przez krajowe organy nadzoru, zezwolenie na wykonywanie działalności.”;

- 9) w art. 22 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Koordynator może, w porozumieniu z organami sprawującymi nad podmiotami w konglomeracie finansowym nadzór indywidualny, zobowiązać podmioty regulowane wchodzące w skład konglomeratu finansowego do utrzymywania funduszy własnych na poziomie zapewniającym pokrycie niedoboru funduszy własnych konglomeratu finansowego pozycjami, które mogą zostać uznane za składniki funduszy własnych na podstawie regulacji sektorowych.”;

- 10) w art. 23 zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, mając na celu uniemożliwienie wielokrotnego uwzględniania pozycji zaliczanych do funduszy własnych i niewłaściwego wewnątrzgrupowego tworzenia funduszy własnych oraz umożliwienie efektywnego sprawowania nadzoru uzupełniającego w zakresie adekwatności kapitałowej przy zastosowaniu instrumentów sprawozdawczości finansowej, po zasięgnięciu opinii krajowych organów nadzoru, określi, w drodze rozporządzenia, w odniesieniu do konglomeratów finansowych.”;

11) w art. 27 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. W przypadku określonym w art. 26 pkt 3 koordynator zasięga opinii krajowych organów nadzoru i zagranicznych organów nadzoru, z wyjątkiem przypadków niecierpiących zwłoki.

3. Podmiot wiodący ma obowiązek udzielić krajowym organom nadzoru lub zagranicznym organom nadzoru informacji o podmiotach regulowanych wyłączonych przez koordynatora na podstawie art. 26 pkt 2 i 3, które mogą ułatwić sprawowanie przez nie nadzoru nad tymi podmiotami regulowanymi.”;

12) w art. 31:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku, gdy podmioty objęte nadzorem uzupełniającym wchodzi w skład konglomeratu finansowego, który posiada koordynatora zagranicznego, obowiązkom sprawozdawczym podlegają znaczące transakcje wewnątrzgrupowe, których wartość przekracza próg określony przez właściwe krajowe organy nadzoru w drodze decyzji wydanych na wniosek koordynatora zagranicznego.”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W przypadku, gdy koordynator lub właściwy krajowy organ nadzoru na wniosek koordynatora zagranicznego nie określi progu, o którym mowa w ust. 2 i 3, za znaczącą uznaje się każdą transakcję wewnątrzgrupową, której wartość przekracza 5% wartości wymogu z tytułu adekwatności kapitałowej konglomeratu finansowego.”;

13) w art. 32 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podmioty regulowane, które uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności wydane przez krajowe organy nadzoru, niezwłocznie informują podmiot wiodący

o każdym przypadku zawartej z ich udziałem znaczącej transakcji wewnętrzgrupowej, ze wskazaniem rodzaju transakcji, jej przedmiotu i wartości.”;

14) w art. 34 zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, po zasięgnięciu opinii krajowych organów nadzoru, w drodze rozporządzenia.”;

15) w art. 37 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podmioty regulowane, które uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności wydane przez krajowe organy nadzoru, niezwłocznie informują podmiot wiodący o każdym przypadku wystąpienia znaczącej koncentracji ryzyka, przy uwzględnieniu art. 39 ust. 1 lub art. 40 ust. 1.”;

16) w art. 39 w ust. 3 zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, po zasięgnięciu opinii krajowych organów nadzoru, w drodze rozporządzenia.”;

17) w art. 40 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku, gdy podmioty objęte nadzorem uzupełniającym wchodzi w skład konglomeratu finansowego, który posiada koordynatora zagranicznego, krajowe organy nadzoru, na wniosek koordynatora zagranicznego, wydają decyzje określające rodzaje ryzyka, którego znacząca koncentracja objęta jest obowiązkiem sprawozdawczym na poziomie konglomeratu finansowego, oraz kryteria uznawania koncentracji ryzyka za znaczącą.”;

18) art. 42 otrzymuje brzmienie:

„Art. 42. Podmioty regulowane, które uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności wydane przez krajowe organy nadzoru, wchodzące w skład konglomeratu finansowego, są obowiązane wdrożyć adekwatne systemy zarządzania ryzykiem oraz systemy kontroli wewnętrznej.”;

19) art. 45 otrzymuje brzmienie:

„Art. 45. Podmioty regulowane, które uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności wydane przez krajowe organy nadzoru, są obowiązane wprowadzić procedury kontroli wewnętrznej zapewniające efektywne uzyskiwanie i przekazywanie wszelkich danych i informacji, które mogą być istotne dla celów nadzoru uzupełniającego.”;

20) art. 47 otrzymuje brzmienie:

„Art. 47. Jeżeli podmiotem wiodącym jest podmiot regulowany z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, koordynatorem jest krajowy organ nadzoru, który udzielił temu podmiotowi zezwolenia na prowadzenie działalności.”;

21) po art. 47 dodaje się art. 47a w brzmieniu:

„Art.47a. Jeżeli podmiotem wiodącym jest dominujący podmiot nieregulowany mający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i w skład konglomeratu finansowego wchodzi:

- 1) jeden podmiot regulowany z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – koordynatorem jest krajowy organ nadzoru, który udzielił temu podmiotowi zezwolenia, albo

- 2) kilka podmiotów regulowanych, z których jeden otrzymał zezwolenie na prowadzenie działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – koordynatorem jest krajowy organ nadzoru, który udzielił tego zezwolenia, albo
- 3) kilka podmiotów regulowanych z siedzibami na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, które otrzymały zezwolenie na prowadzenie działalności w różnych sektorach finansowych – koordynatorem jest krajowy organ nadzoru, który udzielił zezwolenia podmiotowi działającemu w najistotniejszym sektorze finansowym.”;

22) art. 49-51 otrzymują brzmienie:

„Art. 49. Jeżeli w konglomeracie finansowym jest kilka dominujących podmiotów nieregulowanych mających siedziby w państwach członkowskich i w każdym z tych państw ma swoją siedzibę co najmniej jeden podmiot regulowany, koordynatorem jest krajowy organ nadzoru, który udzielił zezwolenia podmiotowi regulowanemu wykazującemu największą sumę bilansową, jeżeli podmioty regulowane należą do tego samego sektora finansowego, a w przypadku gdy podmioty regulowane należą do różnych sektorów finansowych – podmiotowi regulowanemu prowadzącemu działalność w najistotniejszym sektorze finansowym.

Art. 50. Jeżeli podmiotem wiodącym jest dominujący podmiot nieregulowany, mający siedzibę w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim, i wszystkie podmioty regulowane będące podmiotami zależnymi od tego podmiotu wiodącego mają siedziby poza tym państwem członkowskim, koordynatorem jest

krajowy organ nadzoru, jeżeli udzielił zezwolenia na wykonywanie działalności podmiotowi regulowanemu o największej sumie bilansowej w najistotniejszym sektorze finansowym, wchodzącemu w skład konglomeratu finansowego.

Art. 51. Jeżeli w konglomeracie finansowym nie ma podmiotu wiodącego, w rozumieniu art. 4 ust. 5 i 6, oraz jeżeli na podstawie art. 47-50 nie można ustalić koordynatora, koordynatorem jest krajowy organ nadzoru, jeżeli udzielił zezwolenia na prowadzenie działalności podmiotowi regulowanemu o największej sumie bilansowej w najistotniejszym sektorze finansowym.”;

23) w art. 54 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) gromadzenie i udostępnianie krajowym i zagranicznym organom nadzoru informacji istotnych dla wykonywania przez nie zadań ustawowych z zakresu nadzoru nad podmiotami działającymi w poszczególnych sektorach;”;

24) art. 56 otrzymuje brzmienie:

„Art. 56. 1. Krajowe organy nadzoru współpracują ze sobą oraz z zagranicznymi organami nadzoru, w tym przekazują informacje niezbędne do wykonywania zadań związanych z nadzorem uzupełniającym, z zachowaniem przepisów o tajemnicy zawodowej zawartych w regulacjach sektorowych.

2. Krajowe organy nadzoru mogą przekazywać, na wniosek innych organów lub z własnej inicjatywy, zagranicznym organom nadzoru wszelkie informacje niezbędne do wykonywania zadań wynikających z ustawy oraz z zakresu nadzoru uzupełniającego.”;

25) w art. 57 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli wymaga tego wykonywanie zadań w zakresie nadzoru uzupełniającego, krajowe organy nadzoru mogą, zgodnie z przepisami regulacji sektorowych, przekazywać informacje, o których mowa w ust. 1, bankom centralnym Europejskiego Systemu Banków Centralnych oraz Europejskiemu Bankowi Centralnemu.”;

26) art. 58 otrzymuje brzmienie:

„Art. 58. 1. W przypadku wydawania decyzji i podejmowania innych czynności w stosunku do podmiotów regulowanych wchodzących w skład konglomeratu finansowego zgodnie z regulacjami sektorowymi, dotyczących w szczególności:

- 1) udzielenia zgody na zmianę akcjonariatu, struktury organizacyjnej lub struktury zarządzania podmiotów regulowanych w konglomeracie finansowym,
 - 2) nakładania sankcji lub podejmowania innych działań nadzorczych wobec podmiotów wchodzących w skład konglomeratu finansowego
 - krajowe organy nadzoru, przed ich podjęciem, zwracają się o przekazanie informacji do zagranicznych organów nadzoru, jeżeli informacje od tych organów mogą mieć znaczenie dla sprawowania nadzoru uzupełniającego.
2. W nagłych lub szczególnie uzasadnionych przypadkach krajowe organy nadzoru, wydając decyzje, o których mowa w ust.1, lub podejmując inne czynności w ramach nadzoru uzupełniającego, mogą odstąpić od wystąpienia do zagranicznych organów nad-

zoru o przekazanie informacji. O decyzjach podjętych bez wystąpienia o informacje krajowe organy nadzoru informują zagraniczne organy nadzoru bezwzględnie.”;

27) dodaje się art. 59 w brzmieniu:

„Art. 59. 1. Jeżeli koordynator zagraniczny wystąpi do krajowych organów nadzoru o udzielenie informacji dotyczących podmiotów regulowanych działających w konglomeracie finansowym, informacje takie przekazuje krajowy organ nadzoru wykonujący nadzór nad podmiotem regulowanym. W przypadku większej liczby tych podmiotów organem właściwym jest organ, który wydał zezwolenie na wykonywanie działalności podmiotowi o największej sumie bilansowej.

2. Jeżeli koordynator zagraniczny zwróci się do krajowych organów nadzoru o udzielenie przez podmiot wiodący w konglomeracie finansowym mający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej informacji istotnych dla wykonywania zadań koordynatora, krajowy organ nadzoru, wykonujący nadzór nad podmiotem wiodącym, zwraca się do niego o przekazanie tych informacji, a po ich uzyskaniu przekazuje je koordynatorowi zagranicznemu.

3. Jeżeli informacje, o których mowa w ust. 2, zostały wcześniej przekazane innemu organowi zgodnie z regulacjami sektorowymi, organ ten udziela informacji koordynatorowi zagranicznemu na jego wniosek.”;

28) w art. 61:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Krajowe organy nadzoru, na wniosek koordynatora albo koordynatora zagranicznego, podejmują w stosunku do podmiotów regulowanych, które uzyskały zezwolenie na wykonywanie działalności wydane przez te organy i nad którymi sprawują nadzór zgodnie z regulacjami sektorowymi, środki określone w regulacjach sektorowych, przysługujące w przypadku stwierdzenia naruszeń przez podmioty regulowane regulacji sektorowych.”,

b) w ust. 2 zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„Środki określone w regulacjach sektorowych mogą zostać zastosowane przez krajowe organy nadzoru w przypadku:”.

Art. 12. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym (Dz. U. Nr 183, poz. 1537, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119 i Nr 170, poz. 1217 oraz z 2007 r. Nr 50, poz. 331) w art. 23:

1) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Komisja lub jej upoważniony przedstawiciel może przekazywać i otrzymywać informacje, w tym opinie od Prezesa Narodowego Banku Polskiego oraz Komisji Nadzoru Bankowego, niezbędne do:

- 1) prawidłowego wykonywania zadań w zakresie nadzoru, w tym zadań określonych ustawą o nadzorze uzupełniającym, lub
- 2) zapewnienia prawidłowego toku postępowań administracyjnych lub karnych w sprawach związanych z wykonywaniem nadzoru.”;

2) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Zasady i tryb udzielania informacji, o których mowa w ust.1 i 2, określają porozumienia zawarte przez Komisję z organami wskazanymi w tych przepisach.”.

Art. 13. W ustawie z dnia 26 stycznia 2007 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe (Dz. U. Nr 42, poz. 272) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 uchyla się pkt 2;
- 2) w art. 3 wyrazy „z wyjątkiem art. 2, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2008 r.” zastępuje się wyrazami „z wyjątkiem art. 2 pkt 1, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2013 r.”.

Art. 14. W okresie od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do dnia 31 grudnia 2012 r. Komisja Nadzoru Bankowego działa w składzie:

- 1) Przewodniczący Komisji – Prezes Narodowego Banku Polskiego albo wyznaczony przez niego Wiceprezes Narodowego Banku Polskiego;
- 2) Zastępca Przewodniczącego Komisji – minister właściwy do spraw instytucji finansowych albo wyznaczony przez niego sekretarz lub podsekretarz stanu w urzędzie obsługującym ministra właściwego do spraw instytucji finansowych;
- 3) Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego albo wyznaczony przez niego Zastępca Przewodniczącego Komisji;
- 4) przedstawiciel Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej;
- 5) Prezes Zarządu Bankowego Funduszu Gwarancyjnego;
- 6) przedstawiciel ministra właściwego do spraw instytucji finansowych;
- 7) Generalny Inspektor Nadzoru Bankowego.

Art. 15. Prezes Rady Ministrów odwołuje Zastępców Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego, powołanych na wiosek Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego w terminie 7 dni od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 16. Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego, minister właściwy do spraw instytucji finansowych oraz Prezes Narodowego Banku Polskiego, w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie ustawy, wystąpią do Prezesa Rady Ministrów z wnioskami o powołanie Zastępców Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego.

Art. 17. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 4 pkt 1 lit. b, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2013 r.

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 13 października 1994 r. o biegłych rewidentach i ich samorządzie, ustawę z dnia 14 grudnia 1994 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim, ustawę z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym, ustawę z dnia 16 listopada 2000 r. o przeciwdziałaniu wprowadzaniu do obrotu finansowego wartości majątkowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł oraz o przeciwdziałaniu finansowaniu terroryzmu, ustawę z dnia 6 lipca 2001 r. o gromadzeniu, przetwarzaniu i przekazywaniu informacji kryminalnych oraz o Krajowym Systemie Informatycznym, ustawę z dnia 20 kwietnia 2004 r. o indywidualnych kontaktach emerytalnych, ustawę z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych, ustawę z dnia 15 kwietnia 2005 r. o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym oraz ustawę z dnia 26 stycznia 2007 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 240, poz. 2052, z 2003 r. Nr 124, poz. 1152, z 2004 r. Nr 62, poz. 577, Nr 96, poz. 959, Nr 173, poz. 1808 i Nr 213, poz. 2155, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119 i Nr 218, poz. 1592 oraz z 2007 r. Nr 85, poz. 571.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 126, poz. 1070, Nr 141, poz. 1178, Nr 144, poz. 1208, Nr 153, poz. 1271, Nr 169, poz. 1385 i 1387 i Nr 241, poz. 2074, z 2003 r. Nr 50, poz. 424, Nr 60, poz. 535, Nr 65, poz. 594, Nr 228, poz. 2260 i Nr 229, poz. 2276, z 2004 r. Nr 64, poz. 594, Nr 68, poz. 623, Nr 91, poz. 870, Nr 96, poz. 959, Nr 121, poz. 1264, Nr 146, poz. 1546 i Nr 173, poz. 1808, z 2005 r. Nr 83, poz. 719, Nr 85, poz. 727, Nr 167, poz. 1398 i Nr 183, poz. 1538, z 2006 r. Nr 104, poz. 708, Nr 157, poz. 1119, Nr 190, poz. 1401, Nr 245, poz. 1775 oraz z 2007 r. Nr 42, poz. 272 i Nr 112, poz. 769.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 167, poz. 1398, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119 oraz z 2007 r. Nr 25, poz. 162 i Nr 61, poz. 410.

-
- ⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 56, poz. 579, z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 197, poz. 1661, z 2003 r. Nr 137, poz. 1302, z 2005 r. Nr 183, poz. 1537, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711 i Nr 157, poz. 1119 oraz z 2007 r. Nr 136, poz. 957.
- ⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 62, poz. 577, Nr 96, poz. 959 i Nr 116, poz. 1203, z 2005 r. Nr 183, poz. 1538 oraz z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711 i Nr 157, poz. 1119.
- ⁷⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 83, poz. 719, Nr 183, poz. 1537 i 1538 i Nr 184, poz. 1539, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119 oraz z 2007 r. Nr 112, poz. 769.

08/24EP

UZASADNIENIE

W dniu 21 lipca 2006 r. Sejm RP uchwalił ustawę o nadzorze nad rynkiem finansowym. Opracowanie i przyjęcie ww. ustawy stanowiło realizację założeń programowych Rządu w obszarze dotyczącym sprawowania nadzoru nad rynkiem finansowym. Celem ww. ustawy było dokonanie organizacyjnej integracji organów nadzoru nad rynkiem finansowym przez wprowadzenie modelu „nadzoru zintegrowanego” nad tym rynkiem.

Model nadzoru zintegrowanego, przy obecnie występujących kierunkach rozwoju rynków finansowych, oceniany jest jako bardziej efektywny, pozwalający na zwiększenie przepływu informacji oraz koordynację działań w ramach systemu nadzoru nad instytucjami finansowymi działającymi w różnych segmentach rynku finansowego, lepsze zrozumienie i monitorowanie ryzyka finansowego przenoszonego między różnymi pośrednikami finansowymi i różnymi segmentami rynku, jak również zwiększenie odpowiedzialności organu nadzorczego. Zastosowanie tego modelu stwarza także możliwość uzyskania korzyści skali.

Wprowadzenie zintegrowanego nadzoru nad rynkiem finansowym stanowiło ponadto kontynuację koncepcji budowy nadzoru zintegrowanego, rozpoczętej w 2002 r., i powołania Komisji Nadzoru Ubezpieczeń i Funduszy Emerytalnych, skupiającej kompetencje Państwowego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń (PUNU) oraz Urzędu Nadzoru nad Funduszami Emerytalnymi (UNFE).

Przyjęta przez Sejm RP ustawa z dnia 21 lipca 2006 r. ukierunkowała kształt systemu nadzoru nad rynkiem finansowym w Polsce.

Zgodnie z koncepcją zakładaną w ww. ustawie nadzór nad rynkiem finansowym byłby od dnia 1 stycznia 2008 r. sprawowany przez jeden organ nadzoru. Proces budowy zintegrowanego nadzoru planowany był dwuetapowo:

1. W pierwszym etapie Komisja Nadzoru Finansowego przejęła kompetencje KNUiFE i KPWiG.
2. W drugim etapie od dnia 1 stycznia 2008 r. Komisja Nadzoru Finansowego powinna przejąć kompetencje KNB i proces budowy zintegrowanego nadzoru nad rynkiem finansowym zostałby tym samym zakończony.

Pierwszy etap ww. integracji został w pełni zrealizowany z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym, tj. we wrześniu 2006 r. W trakcie przygotowań do drugiego etapu integracji, tj. zniesienia KNB i likwidacji GINB, zostały zidentyfikowane istotne problemy i zagrożenia, które w przypadku wprowadzenia w życie drugiego etapu integracji zgodnie z ustawowym harmonogramem, mogłyby skutkować zakłóceniami w stabilnym i ostrożnym sprawowaniu nadzoru nad rynkiem bankowym.

Do najważniejszych zidentyfikowanych zagrożeń należą:

1. Ryzyko stabilności sieci bezpieczeństwa finansowego.
2. Ryzyko płynnego wdrożenia postanowień Nowej Umowy Kapitałowej (NUK).
3. Ryzyko operacyjne w obszarze sektora bankowego związane z przekazywaniem Komisji Nadzoru Finansowego funkcji nadzorczych do końca 2007 r.

Ad 1. Stabilność sieci bezpieczeństwa finansowego

W lipcu 2005 r. Polska podpisała Memorandum of Understanding, które zakłada współpracę na wypadek wystąpienia kryzysu finansowego pomiędzy bankami centralnymi, nadzorcami bankowymi i ministrami finansów, zarówno na poziomie międzynarodowym w UE, jak również w poszczególnych krajach. Ze strony Rzeczypospolitej Polskiej dokument ten został podpisany przez Ministra Finansów, Przewodniczącego KNB oraz Prezesa NBP.

Wiodącą rolę w organizacji sieci bezpieczeństwa finansowego przypisuje się bankom centralnym, jako dysponentom wsparcia płynnościowego na wypadek kryzysu systemowego. W oparciu o wnioski z przebiegu ćwiczenia kryzysowego, jakie miało miejsce w Europejskim Banku Centralnym w kwietniu 2006 r., na posiedzeniu ECOFIN we wrześniu 2006 r. przyjęto rekomendacje Komitetu Ekonomiczno-Finansowego (Economic and Financial Committee – EFC) dotyczące potrzeby budowy krajowych rozwiązań w zakresie zarządzania kryzysowego¹⁾ i zatwierdzono kalendarz dalszych działań służących poprawie organizacji zarządzania kryzysowego w krajach UE. Harmonogram zakłada między innymi:

¹⁾ Report to the informal ECOFIN, *Next Steps in developing the EU arrangements for financial stability*, ECFIN/CEFCPE(2006)REP/55012-final, Brussels, 9 September 2006.

- 1) powołanie krajowych grup sterujących (*domestic standing groups*), których celem ma być zapewnienie współpracy między ministerstwem finansów, nadzorem bankowym i bankiem centralnym w zakresie zarządzania kryzysowego,
- 2) stworzenie do stycznia 2008 r. krajowych planów awaryjnych, a następnie przeprowadzenie ćwiczeń kryzysowych na poziomie krajowym i regionalnym.

We wszystkich krajach tworzy się zespół rozwiązań instytucjonalnych i regulacyjnych, mających na celu ochronę systemu finansowego przed destabilizacją, określane mianem sieci bezpieczeństwa finansowego (*safety net*). Do najistotniejszych instytucji wchodzących w skład *safety net* zaliczane są rządy (reprezentowane przez ministra finansów), banki centralne, instytucje nadzoru finansowego oraz fundusze gwarantowania depozytów. Z punktu widzenia realizacji celów i pełnionych funkcji, instytucje stabilności finansowej są we wszystkich krajach podobne, jednak każdy kraj zachowuje swoją specyfikę w sposobie instytucjonalnej organizacji *safety net*. Każda z instytucji tworzących sieć bezpieczeństwa finansowego zaprojektowana jest tak, aby wypełniać swoje zadanie na poszczególnych etapach kompleksowego procesu wspierania stabilności finansowej. Należy zaznaczyć, że skuteczność ich działań, szczególnie w sytuacji zarządzania sytuacją kryzysową, wymaga ścisłej współpracy i sprawnej wymiany informacji pomiędzy poszczególnymi instytucjami.

W obecnej sytuacji to NBP odgrywa wiodącą rolę w sieci bezpieczeństwa finansowego w Polsce. Rola ta może być prawidłowo i efektywnie realizowana wówczas, gdy bank centralny posiada skuteczne narzędzia wczesnego ostrzegania o niebezpieczeństwie powstania sytuacji zagrożenia oraz ma możliwość oceny skali ewentualnego kryzysu. Po wydzieleniu ze struktur banku centralnego nadzoru bankowego, Narodowy Bank Polski będzie miał ograniczony dostęp do informacji w zakresie nadzoru nad bankami. Podstawowym dysponentem informacji o sytuacji finansowej banku będzie organ uprawniony do sprawowania nadzoru bankowego – Komisja Nadzoru Finansowego. Należy wskazać przy tym, że Narodowy Bank Polski jako dysponent wsparcia płynnościowego na wypadek kryzysu systemowego będzie podejmować decyzje o uruchomieniu

pomocy i ponosić odpowiedzialność w tym zakresie. Brak odpowiednich rozwiązań na poziomie narodowym może mieć istotny, niekorzystny wpływ na stabilność finansową w przypadku konieczności uczestnictwa Polski w zarządzaniu kryzysem transgranicznym. Oznacza to, że NBP po likwidacji GINB będzie musiał tworzyć nowe służby niezbędne do wykonywania ustawowych obowiązków. Zasadniczą część projektu stanowią zatem zmiany ustawowe niezbędne dla stworzenia ram instytucjonalnych funkcjonowania systemu stabilności finansowej opartego na Komitecie Stabilności Finansowej, który może utworzyć Narodowy Bank Polski. Komitet Stabilności Finansowej będzie działać na podstawie porozumienia zawartego pomiędzy Komisją Nadzoru Bankowego, Komisją Nadzoru Finansowego, Narodowym Bankiem Polskim, Bankowym Funduszem Gwarancyjnym i ministrem właściwym do spraw instytucji finansowych. Celem porozumienia będzie zapewnienie wymiany informacji i koordynacji współpracy pomiędzy jego stronami w realizacji zadań ustawowych. Główne założenie działalności Komitetu to przede wszystkim współdziałanie w zakresie wzajemnej wymiany informacji oraz współpracy pomiędzy instytucjami sieci bezpieczeństwa finansowego, której ramy zakreślają ustawowo sprecyzowane cele i zadania stron porozumienia, realizowane na rzecz wspierania stabilności finansowej. Ponadto na forum Komitetu byłyby uzgadnianie działania poszczególnych instytucji przy rozwiązywaniu kryzysu oraz koordynowane byłoby zarządzanie sytuacją kryzysową. Proponuje się, aby ustawowo regulowany był skład Komitetu, natomiast tryb jego działania, podejmowania ustaleń oraz sposób jego obsługi zostałyby określone w porozumieniu. Porozumienie powinno również określać sposób i tryb jego zmiany. Zgodnie z projektem, porozumienie określać będzie także warunki i tryb podawania do wiadomości publicznej informacji o jego treści oraz o działaniach Komitetu Stabilności Finansowej, ponieważ do treści porozumienia oraz działania Komitetu Stabilności Finansowej nie będą miały zastosowania przepisy o dostępie do informacji publicznej.

Ad 2. Wdrożenie postanowień Nowej Umowy Kapitałowej

Prace zmierzające do wprowadzenia Nowej Umowy Kapitałowej (NUK) trwają nieprzerwanie od 2003 r. Dokonane zostały już wszystkie zmiany prawne i regulacyjne. Efektywne wprowadzenie nowych, ujednoliconych rozwiązań do

praktyki nadzorczej i skoordynowanie ich z organami nadzorów innych państw unijnych zajmie najbliższe lata. Ponadto, tak jak miało to miejsce przy poprzednich zmianach regulacyjnych, nadzór bankowy będzie musiał intensywnie wspierać banki przy wprowadzaniu w życie nowych przepisów.

Obecnie trwają prace związane z:

1. Nowelizacją lub tworzeniem metodyk dla realizacji zadań wynikających z Filara II NUK, tj. przeglądu i oceny nadzorczej.
2. Przygotowaniem szczegółowej procedury prowadzenia skomplikowanego procesu walidacji modeli ryzyka w bankach.
3. Analizą potrzeby przebudowy procesów analizy i inspekcji w kontekście obligatoryjnych corocznych przeglądów i oceny nadzorczej.
4. Współpracą z nadzorcami zagranicznymi, która będzie intensyfikowana, gdy wpłyną wnioski od banków o wydanie zgody na uznanie metod statystycznych do obliczania wymogów kapitałowych.

W oparciu o analizy prowadzone w 2006 r. okazało się, że zakres stosowania zaawansowanych metod zarządzania ryzykiem w ramach NUK w bankach w Polsce będzie szerszy niż wcześniej przewidywano. Celem przeprowadzenia tego procesu konieczne będzie większe wsparcie NBP w zakresie prawnym, informatycznym oraz szkoleniowym. Przewidywany jest także wzrost zapytań banków, zwłaszcza spółdzielczych, w związku z wdrożeniem przepisów transponujących NUK do prawa polskiego oraz wprowadzeniem nowej sprawozdawczości. Brak lub opóźnienie odpowiedzi na te pytania, wynikający ze zbyt wąskiej kadry wykwalifikowanych specjalistów, braku odpowiedniej wiedzy ze względu na nowość zagadnień i brak szkoleń w tym zakresie, może narazić nadzór bankowy na ryzyko utraty reputacji. Opóźnienia w przygotowaniu zespołu specjalistów oraz przeprowadzaniu oceny modeli, może mieć także negatywny wpływ na współpracę międzynarodową z nadzorcami konsolidującymi i w konsekwencji doprowadzić do pogorszenia oceny polskiego nadzoru bankowego.

Wymienione zadania nadzór bankowy może, na chwilę obecną, realizować tylko w bardzo ścisłej współpracy z NBP, z uwagi na konieczność pozyskiwania z

sektora banków komercyjnych i spółdzielczych danych niezbędnych do analizy wpływu NUK na system bankowy.

Efektywne wprowadzenie NUK jest zadaniem trudnym i skomplikowanym. Jest to zupełnie nowe rozwiązanie regulacyjne, które jest jednocześnie wprowadzane w większości krajów na świecie, w tym we wszystkich krajach członkowskich UE. Tym samym w Polsce nie ma w chwili obecnej możliwości skorzystania z doświadczeń i wiedzy innych krajów przy wprowadzaniu NUK.

Warunkiem niezbędnym do wprowadzenia NUK, ze względu na niespotykany dotąd w nadzorze stopień skomplikowania nowych rozwiązań regulacyjnych, jest dysponowanie odpowiednią kadrą specjalistów w tej dziedzinie. Ich zdobycie i utrzymanie jest obecnie utrudnione. Po pierwsze dlatego, że specjalistów takich jest niewielu, a po drugie – ze względu na konkurencję sektora bankowego zarówno krajowego, jak i międzynarodowego. Z tego powodu GINB traci kwalifikowaną kadrę na rzecz sektora banków komercyjnych, co skutkuje brakiem stabilności zatrudnienia.

Przy tak dużej skali zmian i rozłożonym w czasie procesie wprowadzania nowych rozwiązań, należy przyjąć, że intensywny dialog z sektorem bankowym trwać będzie przez najbliższe lata. W tym samym czasie należy oczekiwać częstych kontaktów i wymiany poglądów i doświadczeń z nadzorami z innych krajów członkowskich. NUK jest bowiem wprowadzany jednocześnie i w ten sam sposób w całej Unii Europejskiej.

Proces wdrożenia NUK jest ściśle powiązany z wprowadzeniem nowych standardów sprawozdawczości, co także dokonywane jest jednocześnie przez wszystkie kraje członkowskie. W NBP zadanie to jest realizowane poprzez budowę Systemu Informacji Sprawozdawczej (SIS) – nowego systemu sprawozdawczego dla banku centralnego, który umożliwi zbieranie z sektora bankowego danych niezbędnych między innymi do efektywnego sprawowania nadzoru bankowego. Wprowadzenie SIS wymaga przebudowy aplikacji użytkowych, które bazują na danych sprawozdawczych i które są podstawowym narzędziem umożliwiającym analizę sytuacji, zarówno poszczególnych banków jak i całego sektora bankowego.

System budowany jest przez służby informatyczne NBP, przy znacznym wkładzie merytorycznym kilku jednostek NBP, w tym GINB. System ten ma krytyczne znaczenie dla nadzoru bankowego.

Znacznie bezpieczniejszym rozwiązaniem dla jakości nadzoru bankowego byłoby pozostawienie go w NBP, do czasu pełnego wdrożenia systemu, ponieważ proces wydziałania GINB z NBP znacznie utrudni dokończenie wdrożenia.

Ad 3. Ryzyko operacyjne związane z przekazywaniem KNF funkcji nadzorczych

Zgodnie z ustawą o nadzorze nad rynkiem finansowym, zadania NBP związane z przeniesieniem funkcji nadzorczych do KNF sprowadzają się do:

- 1) zidentyfikowania mienia służącego wykonywaniu zadań przez Komisję Nadzoru Bankowego i Generalny Inspektorat Nadzoru Bankowego, którego przeznaczenie określone zostanie w porozumieniu zawartym pomiędzy Prezesem Rady Ministrów a Prezesem Narodowego Banku Polskiego,
- 2) zapewnienia realizacji postanowienia ustawy skutkującego tym, że pracownicy GINB z mocy prawa staną się pracownikami Urzędu KNF,
- 3) współpracy z KNF w zakresie przekazywania informacji niezbędnych dla realizowania ustawowych zadań NBP i KNF.

W toku prac nad wydzieleniem GINB i przekazaniem do KNF ujawniły się następujące problemy i ryzyka:

1. Przebudowa infrastruktury informatycznej

Zmiana stanu prawnego rodzi ryzyko organizacyjne związane z migracją systemów sprawozdawczych odpowiedzialnych za przetwarzanie danych ostrożnościowych do przyszłego gestora, którym będzie KNF. Ryzyko to może być dodatkowo zwiększone faktem, że równolegle do prac związanych z wydzieleniem GINB, realizowane są zadania związane z budową nowego systemu sprawozdawczego dla celów ostrożnościowych wraz z systemami wsparcia analitycznego.

2. Ryzyko kadrowe

W chwili obecnej, zgodnie z informacjami NBP, masowo składane są deklaracje rezygnacji, przed końcem 2007 r., z pracy w GINB. W efekcie część

pracowników, w szczególności wysokiej klasy specjalistów, którzy bez problemu mogą znaleźć zatrudnienie na rynku, podejmuje decyzje o rezygnacji z pracy w GINB. Prowadzi to w konsekwencji do nieodwracalnej utraty profesjonalnej kadry przez instytucje publiczne na rzecz podmiotów komercyjnych. Należy podkreślić, że z uwagi na obowiązujące w tym względzie rozwiązania prawne, NBP ma niewielkie możliwości ograniczenia tego procesu. Utrzymanie tego trendu może odbić się negatywnie na jakości nadzoru, szczególnie w aspekcie NUK.

Proces przejmowania nadzoru bankowego przez KNF powinien odbywać się w sposób płynny i niezakłócony. Należy także pamiętać o tym, że zwiększone ryzyko operacyjne w działalności GINB może negatywnie wpłynąć także na efektywność działań KNB. W kontekście przejścia wykonywania nadzoru bankowego przez KNF nie byłaby to sytuacja właściwa i mogłaby doprowadzić do spadku zaufania do nowego nadzorca. Ponadto należy pamiętać, że z bieżącej pracy GINB korzysta nie tylko KNB, ale także inne jednostki NBP, zajmujące się sektorem bankowym. Wyższe ryzyko operacyjne w GINB zwiększa także ryzyko prawidłowego wykonywania zadań przez NBP. NBP jako bank centralny z kompetencjami konstytucyjnymi musi przykładać szczególną uwagę do kwestii sprawności własnego działania i reputacji.

W związku z powyższym zaproponowane w przedmiotowym projekcie zmiany dotyczyłyby w głównej mierze trzech grup zagadnień:

- 1) przesunięcia terminu pełnej integracji organów nadzoru na dzień 1 stycznia 2013 r.,
- 2) zmiany w składach organów nadzoru w celu zwiększenia bezpieczeństwa i efektywności wykonywania czynności nadzorczych,
- 3) stworzenia podstaw instytucjonalnych dla powołania Komitetu Stabilności Finansowej.

Część szczegółowa uzasadnienia do ustawy

Art. 1 pkt 1

Propozycja powiększenia składu Komisji o trzeciego Zastępcę Przewodniczącego wynika z potrzeb organizacyjnych i udziału organu nadzorczego w międzynarodowej współpracy w zakresie organizacji sieci bezpieczeństwa finansowego.

Dodatkowo w przepisie art. 5 ust. 2 pkt 1 nowelizowanej ustawy zastąpiono wyraz „delegowany” wyrazem „wyznaczony” celem ujednoczenia nazewnictwa w przepisach regulujących sposób powoływania składów Komisji i Komitetu. Identyczne rozwiązanie legislacyjne zastosowano w przepisach dotyczących ustalenia składu KNB i Komitetu Stabilności Finansowej.

Art. 1 pkt 2

W chwili obecnej obu Zastępców Przewodniczącego powołuje i odwołuje Prezes Rady Ministrów wyłącznie na wniosek Przewodniczącego Komisji. Biorąc pod uwagę fakt, że Komisja sprawuje nadzór nad rynkiem kapitałowym i ubezpieczeniowym uzasadnione jest przyznanie organom, które w zakresie swojego działania obejmują działania wskazanych rynków, prawa do wnioskowania kandydatów na stanowiska Zastępców Przewodniczącego Komisji.

Art. 1 pkt 3

Przepis art.17 ust. 5 wynika z nowelizacji przepisów ustawy – Prawo bankowe przez dodanie w art. 131 ust. 8-11, które przewidują zawarcie porozumienia w sprawie utworzenia Komitetu Stabilności Finansowej w celu zapewnienia wymiany informacji finansowej, w tym także informacji ustawowo chronionych. Art. 17 ust. 5 projektu ustawy będzie stanowił podstawę do przekazywania przez Komisję przedmiotowych informacji.

Art. 1 pkt 4

W art. 33 pkt 10, który wejdzie w życie dnia 1 stycznia 2013 r. dodano w wyliczeniu przepisów zmienianych art. 124c ust. 2 i ust. 2 i 3 w art. 131. Zaproponowana zmiana wynika z przesunięcia terminu zniesienia KNB i likwidacji GINB i konieczności sprawowania nadzoru bankowego przez te podmioty tylko do 2013 r.

Art. 1 pkt 5

Nowelizacja art. 66 ust. 1 polega na przesunięciu terminu zniesienia KNB i likwidacji GINB z dnia 31 grudnia 2007 r. na dzień 1 stycznia 2013 r. Przesunięcie przedmiotowej daty wynika z konieczności zapewnienia stabilnego i sprawnego przekazywania przez NBP do Komisji zadań związanych z nadzorem bankowym, przede wszystkim przy zachowaniu bezpieczeństwa finansowego. Spowodowane jest także koniecznością dokończenia przez NBP przebudowy systemów informatycznych umożliwiających zbieranie z banków danych niezbędnych do efektywnego sprawowania nadzoru bankowego, m.in. przez prowadzenie analizy sytuacji banków i sektora bankowego, a następnie przekazanie lub udostępnienie Komisji platform i oprogramowania.

Art. 1 pkt 6 i 7

Nowelizacja art. 66 ust. 2 i art. 69 dostosowuje brzmienie dotychczasowych przepisów do nowego określenia terminu zniesienia KNB. Wskazane przepisy regulują ciągłość działania organów nadzorczych oraz przejęcie przez Komisję spraw wszczętych i niezakończonych przez dotychczasowy organ nadzoru.

Art. 1 pkt 8

Znowelizowany art. 72 ust. 2 zakłada przeznaczenie majątku służącego do wykonywania zadań przez GINB i KNB w drodze umowy zawartej pomiędzy Prezesem Rady Ministrów a Prezesem NBP. Dotychczasowy przepis reguluje przejęcie majątku w drodze porozumienia ww. stron. Biorąc pod uwagę fakt, że czynności związane z przeniesieniem prawa własności mają charakter cywilnoprawny, rozstrzygnięcie przedmiotowych kwestii powinno nastąpić w formie umowy cywilnoprawnej.

Art. 1 pkt 9-11

Nowelizacja przepisów art. 74 ust. 4, art. 75 ust. 2 i art. 76 ust. 2 wynika ze zmiany terminu likwidacji GINB i zniesienia KNB i tym samym zmiany terminu przejścia z mocy prawa pracowników GINB do KNF oraz regulacji wynikających ze zmiany pracodawcy.

Art. 1 pkt 12

Uchylenie art. 77 ust. 1 uzasadnione jest tym, że przepis ten formułuje normę generalną, w świetle której Komisja Nadzoru Bankowego działa na podstawie przepisów obowiązujących przed dniem wejścia w życie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym. Przepis ten jest nielogiczny, gdyż jego stosowanie prowadzi do sytuacji, w której wprowadzenie nowych kompetencji dla Komisji Nadzoru Bankowego po wejściu w życie przepisów ustawy nie jest prawnie skuteczne. Uchylenie art. 77 ust. 2 podyktowane jest potrzebą ustalenia odmiennego niż dotychczas składu KNB, co znalazło odzwierciedlenie w art. 14 ustawy.

Art. 1 pkt 13

Ze względu na zmianę terminu zniesienia KNB konieczna jest nowelizacja art. 78 przedłużająca współpracę KNB z KNF do dnia 31 grudnia 2012 r. w zakresie przekazywania informacji związanych z rynkiem finansowym oraz współpracą z zagranicznymi organami nadzoru.

Art. 1 pkt 14 i 15

Zmiany art. 81 ust. 1 i art. 82 pkt 2 wynikają wyłącznie z przesunięcia terminu likwidacji GINB i zniesienia KNB i polegają na wskazaniu nowej daty stosowania i wejścia w życie przepisów oczekujących. Natomiast uchylenie w art. 81 ust. 2, który powodował trudności w ustaleniu brzmienia przepisów ustaw, regulujących sprawy związane z wykonywaniem nadzoru bankowego przez Komisję Nadzoru Bankowego, skutkuje nowelizacją przepisów ustaw zawartych w art. 2-13 niniejszej ustawy.

Art. 4 pkt 2 lit. b

W art. 131 ust. 11 ustawy – Prawo bankowe wyłączono zarówno treść porozumienia dotyczącego utworzenia Komitetu Stabilności Finansowej, jak i działalność Komitetu Stabilności Finansowej spod działania przepisów o dostępie do informacji publicznej. Uzasadnieniem dla przedmiotowego wyłączenia jest fakt, że działalność Komitetu będzie dotyczyła sieci bezpieczeństwa finansowego, koordynacji działania zapobiegających wystąpieniu kryzysu finansowego, a także opracowywaniu rozwiązań konkretnych problemów związanych z siecią bezpieczeństwa finansowego.

Art. 14

W związku z przesunięciem terminu zniesienia KNB i likwidacji GINB na dzień 31 grudnia 2012 r. i pozostawieniem tej Komisji w strukturze NBP konieczne jest dostosowanie jej składu do umiejscowienia organizacyjnego. Zasadne zatem jest, aby do końca 2012 r. Przewodniczącym KNB był Prezes NBP lub wyznaczony Wiceprezes NBP, natomiast Przewodniczący KNF był jej członkiem.

Zgodnie z decyzją Rady 98/415/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego (EBC) udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych, projekt ustawy został skierowany do zaopiniowania przez EBC.

Projekt ustawy był również przedmiotem konsultacji z zainteresowanymi krajowymi instytucjami finansowymi oraz środowiskiem bankowym.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Niniejszy projekt ustawy oddziałuje w szczególności na:

- Komisję Nadzoru Finansowego,
- Komisję Nadzoru Bankowego,
- Narodowy Bank Polski.

2. Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Wejście w życie projektowanej ustawy wpłynie pośrednio na budżet państwa. Przewiduje się zwiększenie rocznych wydatków z budżetu z tytułu wynagrodzenia zastępcy przewodniczącego KNF w wysokości około 360 tys. zł. Wydatki te będą pokryte wyłącznie ze źródeł wymienionych w pkt 6. Projekt ustawy nie wpłynie na budżety jednostek samorządu terytorialnego.

3. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy

Wejście w życie ustawy nie wpłynie na rynek pracy.

4. Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Projekt ustawy nie wpłynie na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

5. Wpływ aktu normatywnego na sytuację i rozwój regionalny

Regulacje projektu ustawy nie będą miały wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

6. Wskazanie źródeł finansowania

Projekt ustawy nie pociąga za sobą de facto dodatkowych obciążenia strony wydatkowej budżetu państwa, ponieważ koszty nadzoru są pokrywane z wpłat podmiotów nadzorowanych.

7. Konsultacja społeczne i informacje

Projekt ustawy był przedmiotem uzgodnień wewnątrzresortowych w Ministerstwie Finansów i uzgodnień międzyresortowych.

W trybie uzgodnień międzyresortowych projekt ustawy został poddany konsultacjom z 48 podmiotami. W ramach konsultacji społecznych był opiniowany przez Izbę Zarządzających Funduszami i Aktywami, Izbę Domów Maklerskich, Giełdę Papierów Wartościowych w Warszawie S.A., Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A., Krajową Radę Banków Depozytariuszy, Związek Banków Polskich, Polskie Stowarzyszenie Inwestorów Kapitałowych, Izbę Gospodarczą Towarzystw Emerytalnych, Biuro Informacji Kredytowej SA, Fundację na Rzecz Kredytu Hipotecznego, Polską Izbę Ubezpieczeń, Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny, Bankowy Fundusz Gwarancyjny, Krajowy Związek Banków Spółdzielczych, Krajową Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową, Konferencję Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce.

Uwagi do projektu zgłosili: Komisja Nadzoru Finansowego, Rządowe Centrum Legislacji, Narodowy Bank Polski, Bankowy Fundusz Gwarancyjny, Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Związek Banków Polskich i Izba Gospodarcza Towarzystw Emerytalnych.

Wszystkie uwagi zgłoszone w toku uzgodnień projektu ustawy zostały wnikliwie rozważone przez projektodawcę. Uwagi, które w ocenie projektodawcy zasługiwały na uwzględnienie, znajdują odzwierciedlenie w treści projektu. Istotna uwaga uwzględniona w przepisach projektu dotyczy statusu Komitetu Stabilności Finansowej, którego powstanie nie ma charakteru fakultatywnego. Ponadto w projekcie uwzględnionych zostało szereg uwag szczegółowych, w tym o charakterze legislacyjnym, np. wykreślenie z projektu przepisu art. 1 pkt 12, dotyczącego podstaw prawnych do działalności KNB do czasu przejęcia jej zadań przez KNF, doprecyzowanie przepisu art. 1 pkt 8 projektu, dotyczącego brzmienia art. 72 ust. 2 obowiązującej ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym, uzupełnienie zmian przepisów prawnych obowiązujących ustaw dokonywanych projektowaną ustawą, ujednoczenie terminologii występującej w projekcie.

Zdecydowana większość uwag, które nie zostały uwzględnione w projekcie zgłoszona była przez Komisję Nadzoru Finansowego (KNF). Nieuwzględnione uwagi KNF dotyczyły przede wszystkim następujących zagadnień:

- braku uzasadnienia dla odsunięcia o okres 5 lat pełnej integracji organów nadzoru nad rynkiem finansowym,
- proponowanego rozszerzenia składu KNF z dniem 1 stycznia 2013 r.,
- zmiany zasad i trybu powoływania Zastępców Przewodniczącego KNF,
- rozszerzenia składu Komitetu Stabilności Finansowej (KSF) o przedstawiciela Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego,
- uregulowania w projekcie sposobu przejęcia przez KNF praw i obowiązków wynikających z umów zawartych przez NBP na potrzeby wykonywania zadań przez KNB i GINB,
- zmiany w zakresie pełnienia funkcji Przewodniczącego KNB.

Ponadto, spośród uwag zgłoszonych przez podmioty biorące udział w konsultacjach projektu, nie zostały uwzględnione uwagi Izby Gospodarczej Towarzystw Emerytalnych, Krajowego Depozytu Papierów Wartościowych S.A., Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, Związku Banków Polskich.

Część uwag tych podmiotów była zbieżna z ww. uwagami KNF, natomiast część z nich była niezależna od uwag KNF.

Uwagi wskazanych powyżej podmiotów (niezależne od uwag KNF) dotyczyły w głównej mierze spraw, takich jak:

- proponowanej nieparzystej liczby członków KNF, aby nie rozstrzygał głos Przewodniczącego w przypadku równości głosów,
- rozszerzenia składu Komisji Nadzoru Finansowego o Prezesa UOKiK i BFG,
- przyznania Związkowi Banków Polskich uprawnienia dla „dokonywania okresowej oceny stanu ekonomicznego banków i przedstawiania ich Radzie oraz wpływu polityki pieniężnej, podatkowej i nadzorczej na ich rozwój”,

- nowelizacji ustawy o ochronie informacji niejawnych,
- umożliwienia KNB przekazywania do BFG danych dotyczących oceny sytuacji finansowej banków i ryzyka sektora bankowego.

Należy wskazać, że uwzględnienie przez projektodawcę zasadniczych uwag – zgłoszonych głównie ze strony KNF, prowadziło do zmiany założeń i koncepcji projektowanej ustawy, odraczającej termin pełnej integracji instytucji nadzorczych nad rynkiem finansowym, aby poprzez stopniową konsolidację organów nadzoru znacznie zmniejszyć ryzyka związane z przejmowaniem przez KNF nadzoru bankowego (stanowisko projektodawcy w tym zakresie zostało szerzej przedstawione w uzasadnieniu do projektowanej ustawy).

Projekt ustawy uzyskał pełne poparcie związków zawodowych działających w Narodowym Banku Polskim.

Wraz z przekazaniem przedmiotowego projektu ustawy do uzgodnień międzyresortowych został on zamieszczony na stronie internetowej Biuletynu Informacji Publicznej w Ministerstwie Finansów. Żaden podmiot lobbingowy nie wyraził zainteresowania pracami nad projektem ustawy.

Projekt ustawy został przesłany do Europejskiego Banku Centralnego celem zaopiniowania.

8. Zgodność z prawem Unii Europejskiej

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
PODSEKRETARZ STANU

Tadeusz Kozek

Min.TK- 2615 /07/DP/pk /2007

Warszawa, 21.08. 2007 r.

Pani
Jolanta Rusiniak
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych ustaw, wyrażona na podstawie art. 2, ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Podsekretarza Stanu w Urzędzie Komitetu Integracji Europejskiej Tadeusza Kozeka, działającego z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej

Szanowna Pani Minister,

W związku z przedłożonym projektem ustawy o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych ustaw (pismo z dnia 20.08.2007 r. nr RM-10-138-07) pragnę wyrazić opinię, iż **projekt ten jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.**

Jednocześnie pragnę zwrócić uwagę na mylący charakter informacji zawartej w piśmie przewodnim Ministra Finansów z dnia 20.08.2007 r. (nr FN/FI-740-AK/2007; pkt 7), jakoby opinia Europejskiego Banku Centralnego (dalej: EBC) nie była wiążąca dla polskiego ustawodawcy, a jej brak nie wstrzymywał procedury legislacyjnej.

Zgodnie z art. 4 zd. 2 decyzji 98/415/WE Rady z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie (dalej: decyzja 98/415/WE) opinii EBC zasięga się „na właściwym etapie” procesu legislacyjnego. Oznacza to, że konsultacja powinna mieć miejsce w takim momencie procesu legislacyjnego, który zapewni EBC wystarczająco wiele czasu dla zbadania projektowanych przepisów prawnych (oraz dla ich przetłumaczenia, jeżeli okaże się to konieczne), a następnie dla wydania opinii we wszystkich wymaganych wersjach językowych, umożliwiając przy tym właściwym władzom krajowym wzięcie opinii EBC pod uwagę przed podjęciem decyzji co do treści projektowanych przepisów.

Na mocy art. 3 ust. 1 decyzji 98/415/WE władze państw członkowskich przygotowujące akt prawny mogą, jeżeli uznają to za konieczne, wyznaczyć EBC termin na wydanie opinii. Termin ten nie może być jednak krótszy niż jeden miesiąc od dnia otrzymania wniosku. Władze krajowe mogą określić termin do wydania opinii przez EBC, minimalnie wynoszący jeden miesiąc. Skrócenie terminu miesięcznego dopuszczalne jest jedynie w przypadkach szczególnie nagłych; należy wówczas określić przyczyny nagłego charakteru konsultacji.

Natomiast z art. 3 ust. 4 decyzji 98/415/WE wynika, że państwa członkowskie zobowiązane są do zawieszenia procesu przyjmowania projektowanego przepisu prawnego do czasu przedłożenia opinii EBC. Nie oznacza to, że cały krajowy proces legislacyjny (na przykład w zakresie prac przygotowawczych stałych komisji parlamentarnych, dyskusji nad innymi opiniami przedłożonymi przez władze krajowe itd.) ma zostać zawieszony do czasu wydania opinii przez EBC. Oznacza to raczej, że organ uchwalający przepisy powinien mieć w pełnym tego słowa znaczeniu możliwość rozważenia opinii EBC przed podjęciem decyzji co do istoty sprawy. Jeżeli wyznaczono termin na przedłożenie opinii EBC i termin ten minął, zawieszenie procesu legislacyjnego wygasa, jednak właściwe władze powinny mimo to wziąć opinię EBC pod uwagę, jeżeli zostanie ona wydana przed ostatecznym przyjęciem przepisu prawnego. Nie jestem zatem prawidłowe stwierdzenie Ministra Finansów, iż brak opinii EBC w żaden sposób nie wstrzymuje procedury legislacyjnej nad projektem ustawy o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych ustaw. Ustawodawca polski powinien bowiem mieć możliwość uwzględnienia ewentualnych uwag EBC.

Odnosząc się natomiast do charakteru prawnego opinii EBC to należy wskazać, iż chociaż nie stanowi ona bezwzględnie obowiązującego aktu prawnego instytucji wspólnotowej (zob. art. 34 ust. 2 Statutu EBC), to jednak zgodnie z wyrażoną w art. 10 TWE zasadą lojalności i współdziałania władz państw członkowskich z instytucjami Wspólnoty Europejskiej ustawodawca polski powinien uwzględnić uwagi EBC. Na mocy art. 4 decyzji 98/415/WE organ inicjujący procedurę legislacyjną bierze opinię EBC pod uwagę przed podjęciem decyzji co do treści projektowanych przepisów. Opinia EBC powinna być również przedłożona organowi przyjmującemu akt prawny, jeżeli są to dwa różne organy. Brak wiążącego charakteru nie wyłącza bowiem uregulowanej odrębnie odpowiedzialności za przyjęcie przepisów niezgodnych z prawem wspólnotowym (przy czym zwracanie uwagi na tego typu możliwą niezgodność jest jednym z celów wydawania opinii legislacyjnych przez EBC). Nie można się zatem zgodzić ze stanowiskiem Ministra Finansów, iż opinia EBC nie ma żadnego charakteru wiążącego dla ustawodawcy polskiego.

Pragnę również zaznaczyć, iż projekt ustawy o zmianie ustawy o nadzorze nad rynkiem finansowym oraz niektórych innych ustaw uległ zmianie w stosunku do wersji przedłożonej do EBC w dniu 14.08.2007 r. Obowiązek zasięgnięcia opinii EBC o zmianach projektowanych przepisów prawnych, które zostały już przedłożone do zaopiniowania, ma zastosowanie w odniesieniu do zmian istotnych, wpływających na istotę projektowanej regulacji. Jeżeli istotne zmiany proponuje się na etapie, kiedy EBC nie wydał jeszcze opinii, w takiej sytuacji organ zasięgający opinii powinien niezwłocznie przedłożyć zmieniony projekt przepisów prawnych, tak, aby opinia EBC była oparta na najbardziej aktualnym tekście projektowanego aktu prawnego.

Z poważaniem,

*z up. Przewodniczącego
Komitetu Integracji Europejskiej*

Do uprzejmej wiadomości:
Pan Arkadiusz Huzarek
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Finansów